

Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης

Αριθμ. 12934/2014

Πρόεδρος: Μ. Σπυρίδου, Πρόεδρος Πρωτοδικών

Εισηγητής: Α. Βαθρακοκοίλης, Πρωτοδίκης

Δικηγόροι: Α. Αρβανιτίδου, Β. Γιωτάκου, Ελ. Παπαδημητρίου

[.. .IV. Από την ένορκη κατάθεση των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης [...] και από το σύνολο των νόμιμα επικαλούμενων και προσκομιζόμενων εγγράφων, άλλα δε εξ αυτών κατατείνουν σε άμεση απόδειξη και άλλα (άρθρο 339 σε συνδ. προς 395 ΚΠολΔ) στη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, μεταξύ δε των τελευταίων περιλαμβάνονται και τα δημόσια έγγραφα άλλων ποινικών ή πολιτικών δικών, εκτός από τη με ημερομηνία 13.4.2014 υπεύθυνη δήλωση του Β. Χ., που προσκομίζει ο ενάγων-πρώτος εναγόμενος και η οποία δεν δύναται να ληφθεί υπόψη, αφού συντάχθηκε για να χρησιμοποιηθεί στην παρούσα δίκη, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο, ενάγων στην πρώτη συνεκδικαζόμενη αγωγή και πρώτος εναγόμενος στη δεύτερη συνεκδικαζόμενη αγωγή (στο εξής ενάγων), ο οποίος τυγχάνει μηχανολόγος - μηχανικός οχημάτων, απόφοιτος του τμήματος Τεχνολόγων Εφαρμογών του Τ.Ε.Ι. Θεσσαλονίκης, αποφάσισε το έτος 2000 να δημιουργήσει μία ψηφιακή πλατφόρμα, προκειμένου να αναβαθμίσει τον τρόπο εργασίας του ως πραγματογνώμονας-ερευνητής τροχαίων ατυχημάτων, βελτιώνοντας την υποδομή των γραφείων που διατηρούσε στα και στη και να καταστήσει ταχύτερη την παρακολούθηση των υποθέσεων που χειριζόταν, από το στάδιο της λήψης εντολής έως τη σύνταξη και την αποστολή της έκθεσης πραγματογνωμοσύνης.

Προς υλοποίηση της ιδέας του αυτής συνεργάστηκε με το δεύτερο εναγόμενο στη δεύτερη συνεκδικαζόμενη αγωγή,, ο οποίος έφερε την ιδιότητα του μαθηματικού, προγραμματιστή Η/Υ και του καθηγητή των Τ.Ε.Ι. Θεσσαλονίκης. Το 2001 οι ανωτέρω από κοινού δημιούργησαν ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή ψηφιακής αρχειοθέτησης και παρακολούθησης των υποθέσεων του ενάγοντος, στο οποίο έδωσαν την ονομασία "....." και το εγκατέστησαν στα γραφεία αυτού στα και στη Απώτερος σκοπός του προγράμματος αυτού ήταν η ηλεκτρονική οργάνωση των γραφείων των πραγματογνωμόνων και η χρησιμοποίηση του ως γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ αυτών και των ασφαλιστικών εταιριών. Το έτος 2002 ανέπτυξαν περαιτέρω το πρόγραμμα αυτό, ώστε να μπορεί να λειτουργήσει σε περιβάλλον δικτύου και να επιτρέπει τη διαχείριση αρχείων εικόνας σε ψηφιακή μορφή. Το ίδιο ως άνω έτος ο ενάγων σε συνεργασία με τον δημιούργησαν ένα νέο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή, το οποίο έδινε στο χρήστη τη δυνατότητα καταχώρησης αρχείων που θα δημιουργούνταν μέσω του αρχικού ως άνω προγράμματος σε έναν απομακρυσμένο διακομιστή (server) στον υπολογιστή μίας ανεξάρτητης επιχείρησης, η οποία τους παρείχε υπηρεσίες αποθήκευσης αρχείων, δημιουργίας αρχείων ασφαλείας, ανάκλησης δεδομένων κλ.....α έτη 2005 και 2006 οι ανωτέρω προέβησαν σε δεύτερη έκδοση του αρχικού προγράμματος με την ονομασία ".....", ώστε να λειτουργεί σε απομακρυσμένη σύνδεση με εξωτερικό διακομιστή και να είναι δυνατή η λήψη δεδομένων από τον τελευταίο. Από το έτος 2008 αποφάσισαν οι παραπάνω δημιουργοί να διαθέσουν το επίμαχο πρόγραμμα στο εμπόριο, μετά τη δοκιμαστική λειτουργία σε επαγγελματικά γραφεία πραγματογνωμόνων.

Ο δεν επιθυμούσε να ασχοληθεί με την εμπορική εκμετάλλευση του προϊόντος αυτού και για το λόγο αυτό μεταβίβασε, κατά το άρθρο 12 § 1 ν. 2121/1993, το ίδιο ως άνω έτος, άτυπα το μερίδιο του από την περιουσιακή του εκμετάλλευση στο Σημειωτέον ότι δεν επάγεται ακυρότητα από τη μη τήρηση τύπου για τη συντέλεση της μεταβίβασης αυτής, αφού η κατά τη διάταξη του άρθρου 14 § 1 ν. 2121/1993 κατονομαζόμενη ακυρότητα, ελλείψει τήρησης έγγραφου τύπου, είναι σχετική υπέρ του πνευματικού δημιουργού, ώστε έως την επίκληση της (ακυρότητας) από το δημιουργό, περίπτωση που δεν συντρέχει εν προκειμένω, η δικαιοπραξία παράγει όλα τα έννομα αποτελέσματα της (βλ. σχετ. ΠΠΑΘ 5821/2010 ΧρΙΔ 2011, 377). Το επίδικο πρόγραμμα έλαβε την τελική του μορφή το έτος 2010, κατά την οποία αυτό εμπεριέχει δύο αυτοτελείς εφαρμογές, την πρώτη που φέρει την ονομασία ".....", που εγκαθίσταται στον υπολογιστή του κάθε χρήστη, όπου ο τελευταίος δύναται να δημιουργεί και να αποθηκεύει αρχεία και να αξιοποιεί τις ψηφιακές δυνατότητες οργάνωσης, και τη δεύτερη που φέρει την ονομασία ".....", που λειτουργεί σε περιβάλλον διαδικτύου με την ονομασία χώρου WWW. μέσω του οποίου καθίσταται δυνατή η μεταβίβαση δεδομένων, καθώς και η αποστολή SMS σε τρίτους από τους εξουσιοδοτημένους χρήστες αυτού, έκαστος από τους οποίους φέρει ένα δικό του κωδικό πρόσβασης.

Για τη λειτουργία μάλιστα της τελευταίας εφαρμογής η εναγόμενη εταιρία μισθώνει μηνιαία δύο (2) διακομιστές (servers) από τη γερμανική εταιρία με την επωνυμία ".....". Από τα ανωτέρω αποδεικνύεται, ότι το επίμαχο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερη ατομικότητα και συνιστά πνευματικό δημιούργημα των προρρηθέντων δημιουργών του, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 1 § 3 εδ. α` της Οδηγίας 2009/24/EK, με βάση την οποία ερμηνεύονται οι προ-μνησθείσες διατάξεις του εθνικού δικαίου (βλ. σχετ. και άρθρο 10 της Συμφωνίας για τα Δικαιώματα Διανοητικής Ιδιοκτησίας στον Τομέα Εμπορίου που περιλαμβάνεται στην Τελική Πράξη του Γύρου της Ουρουγουάης του 1994 (Συμφωνία TRIPS), το άρθρο 4 της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού για την Προστασία της Διανοητικής Ιδιοκτησίας (WIPO). Η ατομικότητα μάλιστα αυτή συνίσταται στην εκπόνηση του, από το προ-στάδιο αυτής, ως τμήματος της γενικής ιδέας του προκειμένου software, έως την δημιουργία μίας σειράς εντολών, ως μία πλήρης παράσταση διαδικασίας σε γλωσσική, σχηματική μορφή, τα στοιχεία της οποίας επαρκούσαν για τον καθορισμό, μαζί με τις επεξηγηματικές προς το χειριστή οδηγίες, σχόλια, παρατηρήσεις και σημειώσεις, μέσω των οποίων καθίστατο δυνατή η ψηφιακή αρχειοθέτηση και η επεξεργασία των πληροφοριών των πραγματογνωμόνων, δηλ. των εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης, καθώς και των συνοδευτικών αυτών αρχείων, και η κοινοποίηση τους στις ασφαλιστικές εταιρίες μέσω του διαδικτύου.

Πρέπει να επισημανθεί, ότι η κρίση αυτή ενισχύεται από τη μη απόδειξη ύπαρξης ανάλογου προγράμματος στο συγκεκριμένο επαγγελματικό χώρο, κατά τα προαναφερθέντα έτη, που εξυπηρετούσε τους παραπάνω σκοπούς. Δεν ασκεί μάλιστα έννομη επιρροή το γεγονός ότι το πρόγραμμα αυτό δεν προστατεύεται με το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της ευρεσιτεχνίας (βλ. σχετ. ΕφΠειρ 599/2012 ΕΛΔ 2013,1082). Τυγχάνουν επομένως απορριπτέες οι περί αντιθέτου αιτιάσεις των εναγομένων της πρώτης συνεκδικαζόμενης αγωγής και εναγόντων της δεύτερης συνεκδικαζόμενης αγωγής (στο εξής εναγόμενοι). Το πραγματικό επιχείρημα των εναγομένων, ότι επρόκειτο για δύο αυτοτελή προγράμματα και όχι για ένα πρόγραμμα, δεν ευσταθεί, καθόσον η λειτουργία της δεύτερης ως άνω εφαρμογής έχει ως προαπαιτούμενο την εγκατάσταση και τη λειτουργία της πρώτης εφαρμογής στον υπολογιστή κάθε πραγματογνώμονα (βλ. και κατάθεση μάρτυρα εναγομένων). Μάλιστα δεν μπορούν να γίνουν δεκτά όσα ο μάρτυρας των εναγομένων

κατέθεσε περί καθοριστικής συμβολής του δεύτερου εναγομένου στην πρώτη συνεκδικαζόμενη αγωγή και δεύτερου ενάγοντος στην πρώτη συνεκδικαζόμενη αγωγή (στο εξής δεύτερο εναγόμενο),, στη σύλληψη της ιδέας για τη δημιουργία του επίμαχου προγράμματος, αφού αληθούς του ισχυρισμού αυτού θα έπρεπε να την έχει υλοποιήσει ο ίδιος, καθόσον έφερε την ιδιότητα του προγραμματιστή, παρά ταύτα, κατά την κατάθεση του μάρτυρα, ανέθεσε την υλοποίηση του στον

Εξάλλου το πόρισμα αυτό ενισχύεται και από το κατωτέρω αναφερόμενο με ημερομηνία 1.1.2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο, όπως θα εκτεθεί αναλυτικά κατωτέρω, αναγνωριζόταν το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης του προγράμματος στον ενάγοντα, ενώ με αυτό συμφωνήθηκε, όπως επίσης εκτίθεται κατωτέρω, ότι ο θα παρείχε στην εταιρία την προσωπική του εργασία, είτε αυτοπρόσωπα, είτε μέσω τρίτου προσώπου, και όλες τις απαιτούμενες υπηρεσίες για την αποτελεσματική λειτουργία του προγράμματος, ώστε καθίσταται σαφές ότι το έργο αυτό αποτελεί δημιούργημα των ανωτέρω και η εξέλιξη του παρέμεινε αποκλειστικά δική τους υπόθεση. Χάριν της επωφελέστερης εμπορικής εκμετάλλευσης του εν λόγω προγράμματος, αλλά και λόγω του μεγάλου φόρτου εργασίας που έπρεπε να διαχειριστεί, ο ενάγων αποφάσισε να συστήσει μαζί με το δεύτερο εναγόμενο,, τη με την επωνυμία "....." και με το διακριτικό τίτλο "....." ομόρρυθμη εταιρία, που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και εκπροσωπείται νόμιμα, ήδη πρώτη εναγόμενη στην πρώτη συνεκδικαζόμενη αγωγή και πρώτη ενάγουσα στη δεύτερη συνεκδικαζόμενη αγωγή (στο εξής εταιρία), δυνάμει του με ημερομηνία 1.10.2008 ιδιωτικού συμφωνητικού, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα οικεία βιβλία του παρόντος Πρωτοδικείου και έλαβε αύξοντα αριθμό 3.980/7.10.2008.

Η διάρκεια της εταιρίας αυτής ορίστηκε αόριστη, ενώ καθένας από τους ανωτέρω συνεταιίρους εισέφερε στο κεφάλαιο της το ποσό των 5.000,00 ευρώ και συμμετείχε καθένας από αυτούς στα κέρδη και τις ζημίες της με ποσοστό 50%. Η διαχείριση και η εκπροσώπηση της ανήκε από κοινού και στους δύο εταιίρους. Ο καταστατικός σκοπός της εταιρίας αυτής ήταν α) η εκπόνηση τεχνικών μελετών ανασχεδιασμού, προσομοίωσης τροχαίων ατυχημάτων, επεξεργασία δεδομένων και ανάλυση επιμέρους θεμάτων, β) η παραγωγή, εγκατάσταση, τεχνική υποστήριξη και χονδρική εμπορία λογισμικού συναφούς ή μη με τα ανωτέρω αντικείμενα και γ) η ανάπτυξη οποιασδήποτε άλλης δραστηριότητας σε σχέση με τους σκοπούς αυτούς. Με το με ημερομηνία 1.6.2012 ιδιωτικό συμφωνητικό τροποποίησης του καταστατικού της εναγόμενης εταιρίας, που συντάχθηκε μεταξύ των διαδίκων και του, ήδη τρίτο εναγόμενο στην πρώτη συνεκδικαζόμενη αγωγή και τρίτο ενάγοντα στη δεύτερη συνεκδικαζόμενη αγωγή (στο εξής τρίτο εναγόμενο) και δημοσιεύθηκε νόμιμα στα οικεία βιβλία του παρόντος Πρωτοδικείου και έλαβε αύξοντα αριθμό 2.260/13.5.2012, συμφωνήθηκε η μεταβίβαση ποσοστού 25% του εταιρικού κεφαλαίου από το στον αδερφό του, ενώ η διαχείριση και η εκπροσώπηση της εταιρίας ανατέθηκε από κοινού και στους τρεις ομόρρυθμους εταιίρους. Στην εν λόγω εταιρία δεν συμμετείχε και ο δεύτερος εναγόμενος στη δεύτερη συνεκδικαζόμενη αγωγή,, όπως αβάνισμα διατείνονται οι εναγόμενοι, αφού δεν αποδείχθηκε καμία σχετική συμφωνία μεταξύ των διαδίκων, ενώ αληθούς του σχετικού ισχυρισμού, θα έπρεπε να έχει αποτυπωθεί η συμμετοχή αυτή στο καταστατικό της εταιρίας, έστω και μεταγενέστερα της ίδρυσης της, όπως συνέβη και με τον αδερφό του αρχικού εταιίρου,

Στην πρώτη εναγόμενη εταιρία ο ενάγων παραχώρησε κατά αποκλειστικότητα το δικαίωμα χρήσης, εκμετάλλευσης και τεχνικής υποστήριξης του επίμαχου προγράμματος, δυνάμει του με

ημερομηνία 1.1.2011 ιδιωτικού συμφωνητικού, στο οποίο αναγραφόταν, πέραν της ανωτέρω παραχώρησης, ότι αυτός (ενάγων) ήταν ο αποκλειστικός δικαιούχος όλων των νόμιμων δικαιωμάτων επί αυτού (προγράμματος), καθώς και ότι ο θα παρείχε στην εταιρία την προσωπική του εργασία, είτε αυτοπρόσωπα, είτε μέσω τρίτου προσώπου, και όλες τις απαιτούμενες υπηρεσίες για την αποτελεσματική του λειτουργία. Επίσης στο παραπάνω συμφωνητικό είχαν συμπεριληφθεί και όροι, κατά τον πρώτο από τους οποίους στον υλικό φορέα του προγράμματος θα αναγράφεται ως κατασκευάστρια η πρώτη εναγόμενη εταιρία, ενώ κατά το δεύτερο από αυτούς σε περίπτωση λύσης της εταιρίας λόγω καταγγελίας ή αποχώρησης του ενάγοντος από αυτή ο τελευταίος θα έχει το δικαίωμα εκμετάλλευσης του προγράμματος κατά την απόλυτη κρίση του.

Ο ισχυρισμός των εναγομένων, ότι το εν λόγω συμφωνητικό αποτελεί προϊόν πλάνης, δεν μπορεί να γίνει δεκτός, αφού από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε η βασιμότητα του, ενώ δεν αποδίδεται συγκεκριμένη ενέργεια εξαπάτησης ή πλαστογραφίας. Το γεγονός μάλιστα, ότι σε αυτό δεν συμβάλλεται ο τρίτος εναγόμενος δεν ασκεί έννομη επιρροή, ως προς την εκτίμηση του περιεχομένου του. Από το σαφές και αδιάσπικτο περιεχόμενο του συμφωνητικού αυτού προκύπτει, ότι με αυτό συμφωνήθηκε η κατά το άρθρο 13 ν. 2121/1993 παραχώρηση δικαιώματος χρήσης και εκμετάλλευσης του προγράμματος και όχι η κατά το άρθρο 12 ν. 2121 /1993 μεταβίβαση στην εταιρία περιουσιακού επί αυτού δικαιώματος. Τούτο μάλιστα επιβεβαιώνεται από το ότι, όπως και οι εναγόμενοι συνομολογούν δια του αγωγικού τους αιτήματος, ο ενάγων και μετά την παραπάνω συμφωνία κατείχε και εξουσίαζε τον πηγαίο κώδικα του προγράμματος (βλ. ΜΠΑΘ 952/1994 ΕΕμπΔ 1995,135). Δεν αποδείχθηκε όμως, ότι υπήρξε συμφωνία να λαμβάνει ο ως αμοιβή ποσοστό 25% επί των καθαρών κερδών της εναγόμενης εταιρίας, αφού, όπως ήδη λέχθηκε, τούτος είχε μεταβιβάσει το μερίδιο του για την εμπορική εκμετάλλευση του εν λόγω προγράμματος στον ενάγοντα.

Η κρίση μάλιστα αυτή ενισχύεται από τα όσα συνομολογούν οι εναγόμενοι με το δικόγραφο της δεύτερης συνεκδικαζόμενης αγωγής, ότι δηλ. για τα κέρδη του τρέχοντος της σύνταξης της έτους θα καταβάλλονταν στον τμήμα των κερδών μέσω όμως της επιχειρηματικής αμοιβής που θα λάμβανε ο ενάγων (βλ. σελ. 5 της αριθμό έκθ. κατάθ. 335/2013 αγωγής). Εξάλλου ο προαναφερθείς όρος ότι σε περίπτωση λύσης της εταιρίας λόγω καταγγελίας ή αποχώρησης του ενάγοντος από αυτή ο τελευταίος θα έχει το δικαίωμα εκμετάλλευσης του προγράμματος κατά την απόλυτη κρίση του, έφερε το χαρακτήρα διαλυτικής αίρεσης της ως άνω παραχώρησης χρήσης και εκμετάλλευσης, ώστε σε περίπτωση επέλευσης του μελλοντικού και αβέβαιου γεγονότος της εξόδου του ενάγοντος από την εναγόμενη εταιρία, επανέρχονται τα πράγματα στην πριν από τη δικαιοπραξία κατάσταση, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 202 ΑΚ. Μάλιστα το περιεχόμενο του (όρου) ταυτίζεται πλέον, για την περίπτωση εξόδου του εταίρου, με το πραγματικό της διάταξης του άρθρου 264 § 1 ν. 4072/2012, ο οποίος αν και τέθηκε σε ισχύ μεταγενέστερα του χρόνου της συμφωνίας, εφαρμόζεται στην επίδικη περίπτωση, σύμφωνα με τη μεταβατικού δικαίου διάταξη του άρθρου 294 § 1 του ίδιου νόμου, ενόψει του ότι στην έννοια των "αντικειμένων", που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης στην κρίσιμη ως άνω διάταξη (άρθρο 264 § 1 ν. 4072/2012), κατά την αληθή έννοια αυτών, υπάγεται κάθε οικονομικό αγαθό που επιδέχεται εξουσία και εκμετάλλευση από το φορέα του δικαιώματος (βλ. σχετ. για την έννοια του αντικειμένου Βαθρακοκόιλη, Β., ΕΡΝΟΜΑΚ, τόμ. Δ, ημίτομ. Β, άρθρο 947, αριθ. 1), ενώ η οριζόμενη αυτούσια απόδοση αυτών αναφέρεται στην in natura αποκατάσταση τους. Περαιτέρω στις 5.9.2012 ο ενάγων κοινοποίησε στους εναγομένους τη με ημερομηνία 27.8.2012 εξώδικη

δήλωση του, με την οποία, επικαλούμενος τη χωρίς τη συναίνεση του δημοσίευση της προρρηθείσας με ημερομηνία 1.6.2012 τροποποίησης του καταστατικού της εναγόμενης εταιρίας με αλλοιωμένο το κείμενο της σε σχέση με το αρχικά καταρτισθέν, άσκησε το δικαίωμα εξόδου του από την εναγόμενη εταιρία, κατά το άρθρο 261 § 1 ν. 4072/2012, ζητώντας ταυτόχρονα (με την εξώδικη δήλωση) την απόδοση των αντικειμένων, που είχε εισφέρει σε αυτή (εταιρία).

Σημειωτέον ότι τα ανωτέρω δεν ανατρέπονται από τη με ημερομηνία 29.6.2012 εξώδικη δήλωση του ενάγοντος, που επιδόθηκε στους εναγομένους στις 2.7.2012, με την οποία αυτός κατήγγειλε την εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρία, καθόσον η εν λόγω καταγγελία δεν είχε καμία ισχύ, δεδομένου ότι είχαν τεθεί ήδη από την 1.4.2012 σε ισχύ οι διατάξεις του ν. 4072/2012, και δη αυτή του άρθρου 259 § 1, στην οποία δεν συμπεριλαμβάνεται ως λόγος λύσης της ομόρρυθμης εταιρίας η μονομερής από εταίρο καταγγελία της και επομένως δεν επήλθε η λύση αυτής. Αποδείχθηκε ακόμα, ότι η τελευταία ουδέποτε προέβη σε αυτούσια απόδοση των εισφερθέντων από τον ενάγοντα στην εναγόμενη εταιρία, αλλά τουναντίον εξακολουθεί να εμπορεύεται και να εκμεταλλεύεται το επίδικο πρόγραμμα, χωρίς να έχει προς τούτο νόμιμο δικαίωμα, προσβάλλοντας το δικαίωμα περιουσιακής εκμετάλλευσης του ενάγοντος, αλλά και το ηθικό δικαίωμα επί του έργου αυτού, τόσο αυτού, όσο και του συνδημιουργού του

Τούτο καθίσταται μάλιστα σαφές από το ότι οι εναγόμενοι άσκησαν σε βάρος του ενάγοντος τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 28.727/27.9.2012 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητούσαν, μεταξύ άλλων, να παύσει να χρησιμοποιεί αυτός τον πηγαίο κώδικα του εν λόγω προγράμματος, καθώς και να τους τον παραδώσει. Η απαίτηση αυτή των εναγομένων, η οποία επαναλαμβάνεται στην παρούσα δίκη με το αγωγικό δικογράφημά τους δεν ευσταθεί, ενόψει των όσων προειπώθηκαν, καθόσον τόσο η εναγόμενη εταιρία, όσο και οι λοιποί εναγόμενοι δεν έχουν δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης του επίδικου έργου. Πρέπει μάλιστα να επισημανθεί στο σημείο αυτό, ότι η επίκληση από τους εναγομένους του μαχητού τεκμηρίου του άρθρου 10 § 1 ν. 2121/1993 (βλ. σχετ. ΕφΘεσ 1031/2008 ΕπισκΕμπΔ 2008, 872), για το λόγο ότι επί του υλικού φορέα του επίδικου έργου έχει αναγραφεί ως κατασκευάστρια η εναγόμενη εταιρία δεν ευσταθεί, καθόσον, με βάση τα προδιαληφθέντα, δημιουργοί αυτού τυγχάνουν ο ενάγων και ο, ώστε έχει ανατραπεί η ισχύς αυτού (τεκμηρίου), ο ισχυρισμός των εναγομένων, ότι καταχρηστικά ασκεί το αγωγικό του δικαίωμα ο ενάγων, αφού αυτός τους είχε δημιουργήσει την πεποίθηση, μέσω της συμμετοχής του στην εναγόμενη εταιρία και της εξάπλωσης αυτής στην οικεία αγορά, ότι τα ένδικα λογισμικά προγράμματα αναπτύσσονταν με δικαιούχο την τελευταία πέραν της μη νομιμότητάς του, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, ενόψει του όπως προέκυψε από το προρρηθέν συμφωνητικό είχε καταστεί σαφές στην εναγόμενη εταιρία και στο δεύτερο εναγόμενο η σε περίπτωση εξόδου του ενάγοντος παραμονή του δικαιώματος εμπορικής εκμετάλλευσης του προγράμματος σε αυτόν, κατά τα προμνησθέντα.

Τα παραπάνω δεν ανατρέπονται από το ότι ο ενάγων φέρεται να αγόρασε από την εναγόμενη εταιρία, δυνάμει του προς τούτο εκδοθέντος 1/18.12.2008 τιμολογίου, αξίας 15.000,00 ευρώ, το πρόγραμμα ".....", αφού για οποιαδήποτε συναλλαγή της εταιρίας ακόμα και με τους εταίρους της πρέπει να εκδίδεται φορολογικό παραστατικό, ενώ εάν ήθελε θεωρηθεί ότι αυτό συνιστά ένδειξη περί αναγνώρισης του επικαλούμενου από τους εναγομένους δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της εναγόμενης εταιρίας επί του επίμαχου έργου, η αποδεικτική ισχύς του αποσιλώνεται, αφού δεν μπορεί να εξηγηθεί η μεταγενέστερη σύνταξη του προμνησθέντος συμφωνητικού, με το οποίο ο ενάγων αναγνωρίζεται αποκλειστικός δικαιούχος αυτού (έργου).

Εξάλλου αβάσιμοι είναι και οι ισχυρισμοί των εναγομένων, ότι η εναγόμενη εταιρία τυγχάνει κυρία βάσης δεδομένων, στην οποία είχαν καταχωρηθεί όλες οι πληροφορίες από τους πραγματογνώμονες και τις ασφαλιστικές εταιρίες, καθόσον δεν αποδείχθηκε, ότι η καταχώρηση αυτή γινόταν από αυτή (εταιρία), η οποία διατηρούσε προς τούτο σχετική υποδομή και κατάλληλο υπαλληλικό προσωπικό, ούτε ότι αυτή κατέβαλε ιδιαίτερη προσπάθεια και εξειδικευμένη εργασία, σύνθετη και δαπανηρή, λόγω του πλήθους των ως άνω πληροφοριών από πολλές και διαφορετικές πηγές, ούτε ότι αυτή φρόντιζε για τη συνεχή έρευνα και ενημέρωση, την οργάνωση και διευθέτηση των πιο σημαντικών πληροφοριών (βλ. σχετ. ΕφαΘ 3001/2013 ΔιΜΕΕ 2013,535), αλλά αντίθετα η καταχώρηση στο διακομιστή (server) που διατηρούσε η εταιρία αποτελούσε αναγκαίο επακόλουθο της τεχνικής εφαρμογής για τη λειτουργία του επίμαχου προγράμματος. Η παραπάνω δικανική κρίση ενισχύεται και από το ότι στην ιστοσελίδα «www... ..» αναγράφεται ως σκοπός του εν λόγω προγράμματος η διατήρηση χώρου εισαγωγής, ταξινόμησης και διακίνησης πληροφοριών και δεδομένων στο διαδίκτυο, ενώ επισημαίνεται στο χρήστη, ότι το περιεχόμενο, η εγκυρότητα και η ακρίβεια των δεδομένων των αποθηκευόμενων στη βάση δεδομένων της ιστοσελίδας ανάγεται αποκλειστικά και μόνο στην ευθύνη των χρηστών της, και σε καμία περίπτωση δεν ελέγχονται από την

Επίσης σε αυτή αναφέρεται, ότι η δεν φέρει ευθύνη ή υποχρέωση για τη διαγραφή, φθορά ή αποτυχία αποθήκευσης, λήψης αρχείων, δεδομένων ή άλλου περιεχομένου, το οποίο διακινείται μέσω της ιστοσελίδας ή υπηρεσίας του δικτυακού της τόπου. [...] Επομένως ο ενάγων εξακολουθεί να έχει δικαίωμα εξαγωγής και χρήσης των πληροφοριών που έχουν καταχωρηθεί κατά τη λειτουργία του εν λόγω προγράμματος. Περαιτέρω μετά την αποχώρηση του από την εναγόμενη εταιρία αυτός (ενάγων) σε συνεργασία με τον, δημιούργησαν ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία «.....» το οποίο εκμεταλλεύονται εμπορικά. Τούτο λειτουργεί αποκλειστικά μέσω διαδικτύου, χωρίς να απαιτείται η προηγούμενη εγκατάσταση του στον υπολογιστή κάθε πραγματογνώμονα, όπως συνέβαινε με το επίδικο πρόγραμμα. Η ενέργεια αυτή του ενάγοντος δεν δύναται να εκληφθεί ως παράβαση της υποχρέωσης πίστης και μη ανταγωνισμού έναντι της εναγόμενης εταιρίας, καθόσον, πέραν της μη επίκλησης σχετικής καταστατικής ρήτηρας παράλειψης ανταγωνισμού, τέτοια υποχρέωση δεν υφίσταται, σύμφωνα και με τις διατάξεις των άρθρων 178,179,281, 288 ΑΚ, αφού η άσκηση της επιχειρηματικής αυτής δραστηριότητας του ενάγοντος, κατά τα προεκτεθέντα, αποτελεί μετουσίωση των απορρεουσών από το δικαίωμα του πνευματικής ιδιοκτησίας επί του επίδικου έργου, τη χρήση και εκμετάλλευση του οποίου εξακολουθεί να φέρει αυτός (βλ. σχετ. Ψυχομάνη Σπ., Δίκαιο Εμπορικών Εταιριών, 2013, σελ. 113, πλαγιάρ. 351). Για τον ίδιο αυτό λόγο δεν υφίσταται παραβίαση της υποχρέωσης πίστης από τον ενάγοντα, επειδή αυτός επικοινωνεί, μετά την αποχώρηση του από την εταιρία, με χρήστες του προγράμματος σχετικά με τη λειτουργία του, αφού αυτός παραμένει ο φορέας του δικαιώματος περιουσιακής του εκμετάλλευσης.

Μάλιστα προς ενίσχυση των παραπάνω πρέπει να αναφερθεί, ότι στο με ημερομηνία 1.1.2011 συμφωνητικό οι ανωτέρω διάδικοι είχαν συμφωνήσει, ότι σε περίπτωση καταγγελίας της εταιρίας ο ενάγων θα έχει δικαίωμα άσκησης παράλληλης δραστηριότητας κατά το χρονικό διάστημα της εκκαθάρισης και έως την ολοκλήρωση αυτής. Εξάλλου δεν αποδείχθηκε, ότι ο ενάγων μετά την αποχώρηση του διέδωσε ψευδείς ειδήσεις για την εναγόμενη εταιρία επιδιώκοντας την διαστρέβλωση της οικονομικής της κατάστασης έναντι των πελατών της, αλλά αντίθετα μετά την επίμαχη αποχώρηση του απευθύνθηκε στις ασφαλιστικές εταιρίες επισημαίνοντας τους ότι ο ίδιος τυγχάνει αποκλειστικός δικαιούχος του προγράμματος, καθώς επίσης τους ενημέρωνε για την

έξοδο του από την πρώτη εναγομένη (βλ. τη με ημερομηνία 6.9.2012 εξώδικη δήλωση του ενάγοντος προς την ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία "....."). Σχετικά μάλιστα με τη χρήση από τον ενάγοντα της λέξης" " η οποία αποτελεί και λεκτικό στοιχείο της επωνυμίας της εναγόμενης εταιρίας, πρέπει να υπογραμμισθεί, ότι αυτή χρησιμοποιήθηκε το πρώτον από αυτόν (ενάγοντα) και τον ως ονομασία του επίμαχου προγράμματος σε χρόνο προγενέστερο από την ίδρυση της πρώτης εναγομένης, καθιερώθηκε μάλιστα στον επαγγελματικό κύκλο των πραγματογνωμόνων και των ασφαλιστικών εταιριών ως διακριτικό γνώρισμα του προϊόντος αυτού και όχι ως επωνυμία της εναγόμενης εταιρίας, ώστε, σύμφωνα και με την αρχή της προτεραιότητας (βλ. σχετ. Κοτσιρή Α., Δίκαιο Ανταγωνισμού, 2011, σελ. 244, πλαγιαρ. 263), δεν μπορούν να γίνουν δεκτές οι αιτιάσεις των εναγομένων περί προσβολής της επωνυμίας της και του διακριτικού της τίτλου, ενώ αντίθετα ο ενάγων ως φορέας του περιουσιακού δικαιώματος του επίμαχου προγράμματος δύναται να χρησιμοποιεί την ανωτέρω λεκτική ένδειξη, αλλά και τις ενδείξεις "....." και ".....", ως διακριτικά γνωρίσματα αυτού (βλ. σχετ. και Μαρίνο, Μ., Πνευματική Ιδιοκτησία, 2004, σελ. 106, 107, πλαγιαρ. 198, 199).

Τα παραπάνω ενισχύονται από τα όσα έχουν ήδη ειπωθεί σχετικά με την επινόηση και υλοποίηση του επιδίκου έργου, σε χρόνο αρκετά προγενέστερο από την ίδρυση της εναγομένης, ώστε συνάγεται, κατά εφαρμογή πορισμάτων έμμεσης απόδειξης, ότι οι ανωτέρω λεκτικές ενδείξεις αποτέλεσαν επινόηση εξίσου του ενάγοντος και του, και καθιερώθηκαν στις συναλλαγές ως συνακόλουθα της ατομικότητας του επιδίκου προγράμματος και όχι ως γνώρισμα της επιχείρησης. Επομένως η πρώτη εναγομένη δεν δύναται να χρησιμοποιεί τις ανωτέρω λεκτικές ενδείξεις αφού με αυτό τον τρόπο επέρχεται σύγχυση στο μέσο καταναλωτή ως προς την προέλευση του επίμαχου προϊόντος. Σημειωτέον ότι η αναγγελία διακριτικού τίτλου της επιχείρησης στο επιμελητήριο και η καταχώρηση του στο πρωτόκολλο επωνυμιών δεν έχει δημιουργικό, αλλά μόνο δηλωτικό χαρακτήρα, απορριπτόμενου του εν σπέρματι περί τούτου επιχειρήματος των εναγομένων.

Από τα ανωτέρω δεκτά γενόμενα προκύπτει ότι οι εναγόμενοι παράνομα και υπαίτια προσέβαλαν την πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος και ακολούθως αυτός δικαιούται αποζημίωση, σύμφωνα με το άρθρο 65 ν. 2121/1993, το μέγεθος της οποίας καθορίζεται κατά ελάχιστο όριο από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε η πρώτη εναγομένη και οι συνευθυνόμενοι με αυτή εις ολόκληρον λοιποί εναγόμενοι, υπό την ιδιότητα τους ως ομορρυθμών μελών της, χωρίς την άδεια του αντιδίκου τους. [...] Τούτος όμως δικαιούται και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη από τη σε βάρος του παράνομη και υπαίτια πράξη των εναγομένων, ανερχόμενης στο ποσό των 10.000,00 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο, λαμβανομένων υπόψη του μεγέθους προσβολής, των συνθηκών τέλεσης αυτής, της υπαιτιότητας των εναγομένων και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των διαδίκων...]